«Η τέχνη μπορεί να αλλάξει τον κόσμο»

22/08/2026 ,

Συνέντευξη στον Θανάση Αραμπατζή

Ο Σάββας Στρούμπος μιλά για την «Ιφιγένεια», τον πόλεμο, την ελπίδα και τη δύναμη του θεάτρου

* Ο σκηνοθέτης Σάββας Στρούμπος μιλά στην «Ε» για την «Ιφιγένεια η εν Αυλίδι», τον πόλεμο, την ελπίδα και τη δύναμη του θεάτρου
«Η τέχνη μπορεί να αλλάξει τον κόσμο», τονίζει στην «Ε» ο σκηνοθέτης Σάββας Στρούμπος με αφορμή την παράσταση «Ιφιγένεια η εν Αυλίδι» που σκηνοθετεί και που θα παρουσιαστεί την Τετάρτη 26 Αυγούστου στο Β' Αρχαίο Θέατρο Λάρισας, σε συνεργασία με το Θεσσαλικό Θέατρο και στο πλαίσιο του Διεθνούς Δικτύου Αρχαίου Δράματος. Στη συνέντευξή του ο Σάββας Στρούμπος μιλά για την επικαιρότητα του Ευριπίδη, την ελπίδα που μπορεί να γεννηθεί μέσα από το πιο βαθύ σκοτάδι, αλλά και για τη δύναμη του θεάτρου ως χώρου ουτοπίας, αφύπνισης και αντίστασης. Αναφέρεται ακόμη στη μακρόχρονη συνεργασία και μαθητεία του δίπλα στον Θόδωρο Τερζόπουλο, καθώς και στη σχέση οικειότητας που έχει αναπτύξει όλα αυτά τα χρόνια με τη Λάρισα και το θεατρικό της κοινό.

Συνέντευξη στον Θανάση Αραμπατζή

*** Η «Ιφιγένεια εν Αυλίδι» είναι ένα έργο που μιλά για τον πόλεμο, τη βία, την εξουσία, αλλά και τη θυσία. Τι ήταν αυτό που σας έκανε να στραφείτε σήμερα, σε μια εποχή που ο πόλεμος βρίσκεται ξανά τόσο κοντά στην καθημερινότητά μας, στον συγκεκριμένο Ευριπίδη;**

– Η ίδια η φύση της εποχής μας. Η αισθητική συγκίνηση που προσφέρει η τέχνη του θεάτρου, αλλά και η δημιουργική αναμέτρηση των καλλιτεχνών με το υλικό που έχουν στα χέρια τους, μας βοηθούν να αντιληφθούμε βαθύτερα την εποχή και τους ανθρώπους μέσα σε αυτήν, αλλά και να

συμβάλλουμε στον μετασχηματισμό της ζωής. Η τέχνη μπορεί να αλλάξει τον κόσμο.

*** Στο σκηνοθετικό σας σημείωμα γράφετε ότι «ο Ευριπίδης είναι σύγχρονός μας». Τι είναι αυτό που μπορεί να μας πει σήμερα η αρχαία τραγωδία και, ειδικότερα, η «Ιφιγένεια», που ίσως δεν μπορούμε πλέον να ακούσουμε με τον ίδιο τρόπο από το σύγχρονο θέατρο;**

– Τα ζητήματα που θέτει ο Ευριπίδης στο έργο και ο τρόπος που τα διαχειρίζεται και τα αναπτύσσει, πιστεύω ότι τον καθιστούν έναν απολύτως σύγχρονο συγγραφέα. Η αρχαία τραγωδία είναι κλασικό είδος θεάτρου, άρα και διαρκώς επίκαιρο. Δεν έχει ανάγκη κάποιον ειδικό εκσυγχρονισμό. Η εποχή μας προσφέρει όλα τα μέσα για να αντικρίσουμε την τραγωδία με νέα μάτια, αρκεί να είμαστε ανοιχτοί προς αυτή την κατεύθυνση. Χρειάζεται αυτή η κίνηση έξω από τον εαυτό μας και προς το υλικό, χωρίς άλλοθι και προκαταλήψεις για να γίνει κάτι τέτοιο. Στην «Ιφιγένεια η εν Αυλίδι», ο Ευριπίδης, με τρόπο ωμό και ποιητικό ταυτόχρονα, θέτει το ζήτημα της «βουλιμίας» για πόλεμο και εξουσία, αλλά και το ζήτημα του ψυχικού ραγίσματος και της τρέλας μπροστά στον απόλυτο παραλογισμό του πολέμου. Ίσως και το σύγχρονο θέατρο να εκφράζει αντίστοιχα ζητήματα, πιστεύω, ωστόσο, ότι ο Ευριπίδης στο έργο του το κάνει με τρόπο μοναδικό, γιατί συνδυάζει ωμότητα και ποίηση, σπαραγμό και σαρκασμό.

*** Η παράσταση μιλά για έναν κόσμο που βρίσκεται «στο χείλος της αβύσσου», αλλά ταυτόχρονα αναφέρεστε στην ελπίδα που γεννιέται μέσα από την κατάρρευση. Πού συναντάται, για εσάς, η ελπίδα μέσα σε μια τόσο σκοτεινή ιστορία;**

– Ο Ευριπίδης γράφει σε μια εποχή που προσομοιάζει στη δική μας. Πόλεμος, κρίση, καταστροφή. Για μένα, όμως, το ότι βρίσκει το κουράγιο να εκφραστεί ποιητικά μέσα στον ζόφο, είναι η σπίθα της ελπίδας που εμφανίζεται στο πιο βαθύ σκοτάδι και προμηνύει την έλευση του φωτός. Με άλλα λόγια, αυτό σημαίνει ότι η ελπίδα ανήκει σε αυτούς που δεν έχουν ελπίδα.

*** Έχετε συνεργαστεί για πολλά χρόνια με τον Θόδωρο Τερζόπουλο. Πόσο καθοριστική υπήρξε αυτή η συνεργασία για τον τρόπο με τον οποίο αντιλαμβάνεστε σήμερα τον ηθοποιό, το σώμα, τον λόγο και συνολικά τη σκηνική πράξη; Υπάρχει κάτι από αυτή τη μαθητεία που εξακολουθεί να σας συνοδεύει σε κάθε νέα παράσταση;**

– Με τον Θόδωρο είμαστε συνεργάτες περίπου 25 χρόνια. Είναι ο μέντοράς μου, που σημαίνει ότι, με τον δικό μου τρόπο, έχω ασπαστεί τις θεμελιώδεις ιδέες του για τη ζωή και την τέχνη. Η σχέση δασκάλου – μαθητή είναι μια ιδιαιτέρως δυναμική και πολυδιάστατη διαδικασία, βαθιάς ανθρώπινης και καλλιτεχνικής ζύμωσης και χειραφέτησης, οπότε δεν είναι το ένα ή το άλλο πράγμα που μένει, αλλά μια ολόκληρη στάση ζωής. Αν θα μπορούσα να τα συμπυκνώσω όλα σε μια πρόταση, θα έλεγα: πίστη σε βασικές αρχές, ολόψυχο δόσιμο στην περιπέτεια της δημιουργίας, βαθιά ανθρώπινη συνάντηση.

*** Το θέατρο σήμερα, μέσα σε μια εποχή πολέμων, κρίσεων και έντονων κοινωνικών μεταβολών, έχει ακόμη τη δύναμη να λειτουργεί ως χώρος αντίστασης και αφύπνισης; Ή μήπως ο ρόλος του είναι πλέον περισσότερο να κρατά ζωντανή τη δυνατότητα του ανθρώπου να αμφισβητεί όσα θεωρεί δεδομένα;**

– Για μένα το θέατρο είναι χώρος και χρόνος της ουτοπίας. Εκεί όπου αναζητιέται αυτό που δεν υπάρχει ακόμα, αυτό που διαισθανόμαστε ή και ονειρευόμαστε. Η στιγμή όπου συμβαίνει η θεατρική τέχνη δε χωράει εξωραϊσμούς και εκλογικεύσεις, είναι η στιγμή ενός ιδιαίτερου ανοίγματος των αισθήσεων, της φαντασίας, της επιθυμίας. Είναι η στιγμή που μπορούμε να αλλάξουμε ως άνθρωποι κι έτσι να πάψουμε να είμαστε παθητικοί θεατές και δέκτες μηνυμάτων και εικόνων. Από αυτή την άποψη, ναι, το θέατρο είναι χώρος αφύπνισης, αντίστασης, αμφισβήτησης, κριτικής σκέψης. Η σκηνή του θεάτρου ανοίγει τον δρόμο στις κοινότητες που έρχονται.

*** Η Λάρισα είναι σταθερός σταθμός στη διαδρομή σας. Τι σημαίνει για εσάς η σχέση που έχει αναπτυχθεί όλα αυτά τα χρόνια με το λαρισαϊκό κοινό και τι διαφορετικό αισθάνεστε όταν παρουσιάζετε μια δουλειά σας εδώ;**

– Η συνεργασία με τους ανθρώπους του Θεσσαλικού θεάτρου και η συνάντηση με το θεατρικό κοινό της πόλης, μου δημιουργεί πάντα μια συγκίνηση και μια αίσθηση οικειότητας. Σαν να μας συνδέει μια βαθιά αγάπη για αυτή την τέχνη, αλλά και μια προσδοκία για τη συνάντηση μας από σκηνής και πλατείας, ορχήστρας και κοίλου. Ανυπομονώ για τον ερχομό μας στη Λάρισα και την παράσταση στο Β’ Αρχαίο Θέατρο.